

Arrest

nr. 294 838 van 28 september 2023
in de zaken RvV X en X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer (rolnummer X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten M. QUESTIAUX en H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK en advocaat O. SOZEN, loco advocaat H. CILINGIR, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden als volgt opgelijst in de nota met opmerkingen die werd overgemaakt in de zaak met rolnummer 293 898:

“04.07.2018 indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zweden

16.09.2022 indienen van een verzoek om internationale bescherming in België

(...)

22.09.2022 verzoeker maakt tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar dat hij als woonplaats kiest: CGVS, E. Blerotstraat 39, 1070 Brussel

23.09.2022 terugnameverzoek Dublin III aan Zweden

28.09.2022 akkoord voor terugname van Zweden conform artikel 18.1b van Verordening 604/2013

14.11.2022 beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater)

16.11.2022 kennisgeving van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) – rechtstreeks

(...)

12.12.2022 verzoekschrift tot annulatie van de beslissing dd. 14.11.2022 bij de RVV

(...) 21.03.2023 Zweden wordt met toepassing van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 ingelicht dat een overdracht van de verzoeker dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de verzoeker. De overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden te weten tot 28.03.2024”.

1.2. Op 21 maart 2023 treft verweerder de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [F.K.] geboren te [...], op [...]1991 en van nationaliteit te zijn : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend) het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 21.03.2023

Overwegende dat op 28.09.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Zweden op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 16.11.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 21.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlangen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 14.11.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 16.11.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing. Betrokkene ontving op 16.11.2022 tevens een uitnodiging voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAMcoach te Pacheco op 29.11.2022.

Op 23.11.2022 deelde de advocaat van betrokkene per mail mee dat betrokkene zou gaan verblijven op het privéadres [C.], 1050 Brussel.

Betrokkene had op 29.11.2022 een eerste eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach te Pacheco. Hij kwam echter niet naar dit gesprek en heeft geen contact genomen om dit te melden.

De betrokkene diende op 12.12.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 14.11.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te '[C.], 1050 Brussel' en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te '[C.], 1000 Brussel' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Betrokkene kreeg een OTP Dublin plaats toegewezen in het opvangcentrum van Jodoigne. Op 15.12.2022 ontving betrokkene een uitnodiging voor een eerste opvolgingsgesprek in het opvangcentrum van Jodoigne op 22.12.2022.

Op 22.12.2022 had betrokkene een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach in het opvangcentrum van Jodoigne. Uit het verslag blijkt dat de opties en gevolgen uitgebreid werden besproken en dat de procedure opnieuw werd toegelicht. Hij kreeg een nieuwe afspraak mee voor een tweede opvolgingsgesprek op 03.01.2023. Hij kwam echter niet naar dit gesprek.

Op 04.01.2023 deelde de ICAM-coach, werkzaam in het opvangcentrum van Joidogne, mee dat betrokkene het opvangcentrum heeft verlaten en zou gaan verblijven op het privéadres [C.], 1050 Brussel.

De politie van de zone PolBru verrichtte op 16.01.2023 omstreeks 11u29 en 14u20 een eerste en tweede woontscontrole op het privéadres [C.], 1050 Brussel. De betrokkene werd bij deze contrôles niet aangetroffen. De politie van de zone PolBru verrichtte op 17.01.2023 omstreeks 09u45 en 17u25 een derde en vierde woontscontrole op het privéadres [C.], 1050 Brussel. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Uit het verslag van de politiediensten blijkt dat zij spraken met de bewoner van het pand ([K.A.]) die verklaarde dat betrokkene voor twee à drie dagen weg is naar een vriend, het adres waar betrokkene zou verblijven kent hij niet.

Betrokkene deelde op 01.03.2023 per mail mee dat hij zou gaan verblijven op het privéadres [A.], 1050 Ixelles. Hij verklaarde dat hij bij dezelfde vriend zal verblijven ([K.A.]) die verhuisd blijkt te zijn.

De politie van de zone PolBru verrichtte op 06.03.2023 omstreeks 09u03, 14u15 en 22u20 drie woontscontroles op het privéadres [A.], 1050 Ixelles. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Betrokkene zijn naam was niet terug te vinden op de bel of brievenbus. Uit het verslag van de politie blijkt dat de politie bij het eerste woontscontrole met de burens sprak die betrokkene nog nooit hebben gezien, bij het tweede bezoek was er niemand aanwezig en bij het derde controle kon er geen contact worden gemaakt met de bewoners van het pand. Op 07.03.2023 om 12u00 verichtte de politie van de zone PolBru een vierde woontscontrole op het privéadres [A.], 1050 Ixelles. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Er kon geen contact worden gemaakt met de bewoners van het pand.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de rechtspleging

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 293 898, 294 372 (volgnr. 24) en 286 022 (volgnr. 25) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter wijst erop dat de zaken 293 898 en 294 372 twee beroepen tegen dezelfde beslissing betreffen. Ze wijst op de toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet. Ze haalt hierbij aan dat de bestreden beslissing werd betekend op 12 april 2023 op adres van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en dat in het administratief dossier stukken zitten die aantonen dat dit de gekozen woonplaats is. Dit maakt dat het beroep met rolnummer 293 898 laattijdig voorkomt. De raadvrouw stelt dat zij opteert voor de behandeling van het ontvankelijke verzoekschrift.”

Gezien het debat ter terechtzitting en het gestelde in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen van rechtswege gevoegd en wordt de verzoekende partij geacht afstand te hebben gedaan van het beroep met rolnummer 293 898.

3. Onderzoek van het beroep met rolnummer 294 372

3.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel dat hij formuleert als volgt:

“Pris de la violation des articles 3.2, 4,5, 5.6,6,10, 11, 16 et 17, 29 du Règlement n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26.06.2013, ci-après « Dublin III », lus en combinaison avec le considérant n°16 dudit règlement ; , des articles 39/2, 51/5, 74/13 de la loi du 15.12.1980 ; des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; des art. 10 et 11 de la Constitution ; - des articles 3 et 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH); - des articles 4 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ; de l'article 28 de la Constitution, des articles 1 à 8 de l'arrêté ministériel du 23.03.2020 concernant les mesures urgentes pour éviter la propagation du Covid-19 - des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; - de l'erreur manifeste d'appréciation.”

Verzoeker betoogt als volgt, na een uitgebreid betoog over de ontvankelijkheid van het beroep ratione temporis en materiae, die echter niet wordt betwist:

“[...]”

Premier grief

Les obligations de motivation, consacrées à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers et aux articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs imposent à l'administration d'exposer, par écrit, les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision (motivation formelle), et que cette motivation soit exacte, admissible et pertinente (motivation matérielle). Pour rencontrer les obligations de motivation, il faut « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 du 29 mars 2013) ;

par conséquent, en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. (RvV nr 95 594 du 22 janvier 2013). En outre, la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385) ;

La Cour Constitutionnelle, dans un arrêt n° 74/2014 du 8 mai 2014, soulignait l'importance des intérêts que visent à garantir l'obligation de motivation formelle, en ces termes (B.9.5) : « Le droit à la motivation formelle permet de renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs à portée individuelle et le respect du principe de l'égalité des armes dans le cadre du contentieux administratif. L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il

dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours ;

On rappelle également les contours des principes de bonne administration dont la violation est invoquée au moyen et que le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, les droits de la défense, et le droit d'être entendu, imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre [...];

la décision n'est pas valablement motivée, puisque les motifs précis et suffisants pour lesquels la partie défenderesse estime que le requérant aurait disparu, et donc pris la fuite, ne sont pas exposés ;

L'article 41 de la Charte, intitulé « Droit à une bonne administration », prévoit que : « 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union. 2. Ce droit comporte notamment: - le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ; - le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires ;

Selon les termes de l'article 41 de la Charte, cette disposition ne s'adresse pas aux États membres, mais exclusivement aux institutions, organes et instances de l'Union. Néanmoins, le devoir des instances concernées de motiver leurs décisions fait intégralement partie du respect des droits de la défense ;

Selon la jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les autorités de tous les États membres, lorsqu'elles mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (cf. L'article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C., 14 décembre 2007, éd. 303 ; voir également : CJUE, 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE, 22 novembre 2012, C277/11, M.M., point 86 ; CJUE, 5 juin 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, points 44-46). A cet égard, la CJUE a, dans l'arrêt Boudjlida, rendu le 11 décembre 2014, dans l'affaire C-249/13, interprété l'obligation de motivation comme étant une composante du droit d'être entendu dès lors que « Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88) » (point 38) ;

Au niveau du droit interne, s'agissant des obligations de motivation qui s'impose à l'autorité administrative, l'article 62, § 2 de la loi sur les étrangers, (également invoqué par la partie requérante) modifié par la loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dispose, ce qui suit : « § 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés comme des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3. » ;

Cette disposition figure sous le Titre III, chapitre 1er, de la loi du 15 décembre 1980, qui porte l'intitulé suivant : « Droit d'être entendu, motivation et notification des décisions administratives et recours » ;

Il est affirmé dans les travaux parlementaires relatifs à la modification de la loi précitée que les dispositions de l'article 62 de la loi sur les étrangers « (visent) à clarifier certaines garanties procédurales qui ont été accordées aux étrangers. C'est pour ce motif qu'on a adapté l'intitulé du titre III et son chapitre 1er. » (Doc. parl. Chambre, 2016-17, n° 2215/001, p. 43). Il est également renvoyé à l'arrêt Boudjlida dans lequel, comme nous l'avons déjà commenté plus haut, la Cour explique que l'obligation de motiver une décision d'une façon suffisamment spécifique et concrète pour que la personne concernée soit en mesure de comprendre pourquoi sa requête a été refusée constitue le corollaire du principe de respect des droits de la défense. Il est ainsi clair que le législateur vise, par la modification de l'article 62 de la loi sur les étrangers, à refléter, dans l'ordre juridique belge, le principe de droit de l'Union de respect des droits de la défense, qui comprend entre autres l'obligation de motiver les décisions. C'est un principe généralement

reconnu dans la jurisprudence et la doctrine que la motivation formelle requiert un écrit et que, donc, une décision non écrite ou implicite ne peut constituer une violation du devoir de motivation formelle (CE, 12 janvier 1993, n° 41.567, J.T. 1993, 474, note D. Lagasse ; CE, 13 août 2015, n° 232.042 ; CE, 15 janvier 2016, n° 233.486 ; CE, 30 juin 2016, n° 235.278) ;

*Si l'administration met en œuvre le droit de l'Union, quod in casu, ce n'est toutefois pas un obstacle que, conformément aux principes de primauté et de pleine efficacité du droit de l'Union, cette norme interne belge concernant l'obligation de motivation formelle doit être interprétée conformément au droit de l'Union. Par conséquent, il faut aussi compléter l'article 62 de la loi sur les étrangers conformément aux dispositions du règlement Dublin III, aux droits fondamentaux qui sont protégés par la Charte et à la jurisprudence de la Cour de Justice (voir G. Debersaques et M. Ryckaseys, "Vreemdelingenrecht", in I. Opdebeek et A. Coolsaet (eds.), *Formele motivering van bestuurs-handelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Bruges, die Keure, 2013, 439) ;*

En l'espèce, il s'agit vraisemblablement d'une décision de l'administration de porter le délai pour l'exécution du transfert vers l'État membre responsable (la Suède) à dix-huit mois pour cause on le suppose-de fuite du requérant ;

Or, lorsque, comme en l'espèce, l'État membre requérant estime qu'il y a des raisons de porter ce délai de transfert, par voie d'exception, à dix-huit mois au maximum au motif de la fuite du requérant concerné, il est clair que l'État membre requérant doit prendre une décision et exerce un pouvoir à cet égard ;

La décision que le requérant a pris la fuite suppose en effet que les autorités compétentes examinent certains éléments de fait et/ou comportements du requérant et qu'ils décident s'il ressort de ceux-ci que le requérant a pris la fuite ;

La constatation que le requérant a pris la fuite n'est dès lors nullement une constatation directe et susceptible d'une simple constatation, mais elle suppose une décision prise avec une certaine marge d'appréciation. C'est précisément la raison pour laquelle il est important que de telles décisions soient motivées à la lumière du principe de droit de l'Union de bonne administration afin, d'une part, d'offrir au requérant la possibilité de décider en connaissance de cause s'il a intérêt à s'adresser au juge compétent et, d'autre part, de mettre le juge pleinement en mesure d'exercer son contrôle de la licéité de la décision. Or, force est de constater que l'administration a omis d'établir par écrit sa décision de porter le délai de transfert à dix-huit mois au motif de la fuite du requérant et de la motiver. ;

A tout le moins, le requérant n'en a pas reçu les motifs et les raisons et ne peut exercer son droit à un recours effectif ;

La partie adverse viole le principe de droit de l'Union de bonne administration, vu l'importance que la Cour attache au devoir de motivation en tant que condition de forme essentielle pour un recours effectif en droit ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;"

3.2. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verweerder zet hierbij duidelijk uiteen waarom verzoeker moet worden beschouwd als zijnde ondergedoken in de zin van artikel 29.2. van de Dublin III-verordening. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze overwegingen hem niet toe toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de door verzoeker geschonden geachte artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet. De ruime theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht, neergelegd in voormelde nationale bepalingen alsook afgeleid uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie , kunnen bezwaarlijk tot een andersluidend oordeel leiden.

3.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord is ook verankerd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De schending van het recht om te worden gehoord leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim van het recht om te worden gehoord stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Los van de

vaststelling dat hij bezwaarlijk kan worden gehoord als hij onderduikt, concretiseert verzoeker op geen enkele wijze welke elementen hij bij zijn gehoor zou hebben aangebracht die verweerder tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

3.4. De overige, zeer talrijke in het middel geschonden geachte bepalingen en beginselen worden niet nader concreet uitgewerkt in het verzoekschrift dat voornamelijk uitblinkt in theoretische beschouwingen. Nergens wordt concreet ingegaan op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

Deze onderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

3.5. Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de zaak X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA